

РОЗДІЛ 1

Кров стугоніла у вухах Рорі Койна. Він не надто дружив із висотою, а це та ще проблема, коли стоїш на карнизі завширшки п'ятнадцять сантиметрів на п'ятому поверсі.

Рорі Койн старався не дивитися вниз, а більше — жодних варіантів. Обабіч розгортався дублінський виднокрай, і в його верхньому куті розташовувався Рорі. Хлопець спробував заплющити очі, але підступна уява раз по раз невблаганно показувала, як він стрімко наближається до землі. Рорі вже шкодував, що випив ті чотири пінти, перш ніж опинився тут. Чотири — це або забагато, або замало. Але однозначно не та кількість, яка потрібна. Він ще достатньо тверезий, щоб відчувати жах, але вже достатньо п'яний, щоб кортіло заплакати.

Поряд на балюстраду сів голуб і затуркотів. Хлопець спробував зосередити всю увагу на птахові.

Голуб глянув на Рорі, а потім ніби навмисно перевів погляд униз, до землі.

— Відвали.

Спітнілі долоні ще міцніше вчепилися в балюстраду, коли осінній вітер дмухнув під куртку. Це ще гірше за краєвид. Рорі спробував заспокоїтися, тоді швидко звільнив ліву руку, щоб витерти її об куртку. Цей рух

юрба внизу зустріла нервовим зітханням. Тіло пронизала хвиля нудотного нервового збудження, а потім рука знову відшукала білий камінь і вхопилася за нього.

Він тут уже близько двадцяти п'яти хвилин. Перші десять його не бачили. Коли стоїш на п'ятнадцятисантиметровому карнизі п'ятого поверху, маєш украй мало можливостей для привертання чиеїсь уваги — ну, хіба що крім одного очевидного й драматичного способу. Зрештою його помітили якісь студенти-іспанці. Вони збилися в чималу групуку, витріщалися вгору й кілька хвилин збуджено перемовлялися між собою, поки місцеві щось бурмотіли та обминали їх. Натовп студентів-іноземців, який перекрив рух пішоходів на вулиці Графтон, — не щось надзвичайне. Якоїсь миті працівниця музичного магазину навпроти вистромила голову у вікно, щоб покурити, й уздріла Рорі. Її крик відчутно пожвавив перебіг подій. Негайно викликали поліціантів у однострої, ті спробували перекрити вулицю, і це миттю зібрало юрбу. Рорі поєднав такі любі дублінцям драму й безкоштовне видовище. Вуличний музикант розмістився на самім краєчку обгородженого простору й тепер не надто співчутливо на повний голос переспівував поетичні рядки: «Людина нібито й не літає, а крила має, а крила має».

Рорі знову глянув униз. Посеред обгородженої ділянки стояв високий худорлявий чоловік із гламурною хвилею темно-каштанового волосся. Він дивився на Рорі, заклавши руки в кишені кашемірового пальта.

— Це ти, Грінго? — гукнув Рорі.

— Для вас, Койне, сержант Спейн.

— От лайно.

Річ не в тім, що Рорі так не подобався Грінго. Серед копів він був ще не найгіршим. Найгірший — той, хто прийшов із ним.

— Ну що, Рорі, як виситься?

На даху він уже не сам. Периферійним зором Рорі вихопив десь за три з половиною метри від себе посмішку чеширського kota на обличчі детектива Банні МакГаррі. Той невимушено спирався на балюстраду, наче вийшов поговорити з сусідом про футбол. МакГаррі — незграбний чолов'яга з сильним корківським акцентом і з вигляду такий пом'ятій, ніби щойно з секунд-хенду. Лише трохи за тридцять, зросту метр вісімдесят п'ять. Масивний, але ця маса йому на користь: своєю вагою він здатний висадити двері чи збити людину з ніг, якщо знадобиться. Зизувате ліве око, тому багатьом здавалося, що він трохи не в собі. Це враження часто-густо посилювала ще й особлива поведінка.

— Так і знав, — Рорі кивнув на юрбу внизу. — Ви двоє як лайно і сморід — скрізь і завжди в парі.

— Як завше, дуже поетично, Рорі, — схвалив Банні. — То як життя-буття?

— Не підходь, Банні, я попередив.

— Охолонь, хлопчику, я й не збирався до тебе наближатися. Просто хвилююся за тебе, ось і все.

— Авжеж, звісно.

— Я тебе дуже ціную, бо маю певні сентименти, Рорі. Воно й не дивно: хіба не ти був одним із перших, кого я затримав відразу ж по випускові з Темплмора?

— Ти вибив мною стіну.

— Будьмо справедливі: вона розвалилася, поки я тебе затримував. Якщо пам'ять не зраджує, я тоді завадив тобі й Джеко Рігану полегшити будівельний магазин на рулон лінолеуму. До слова, як там Джеко?

Рорі не відповів. Ріган саме перелазив стіну, коли Банні схопив його за ногу. Джеко досі вважає, що пружність його м'язів звідтоді послабшала. Якщо по правді,

могло вплинути й те, що дружина покинула його якраз після повернення до в'язниці.

За мить Банні сидів на балюстраді й теліпав ногами. Тут уже навпаки: МакГаррі рухався з більшою грацією і швидкістю, ніж від нього очікували. Мозок просто не міг прийняти того факту, що дебелий волохатий червонопикий самець мавпи в людській подобі може рухатися так жваво. Це як уявити слоненя на триколісному велосипеді.

— Я сказав: не підходь.

— Вспокойся, добре? Хоч' стрибнути? Стрибай. Хто тобі заважає. Просто я цілий день на ногах, ось уже четверта по обіді, а я досі й ріски в роті не мав.

На підтвердження цього Банні дістав із кишені куртки пакуночок і почав розгортати фольгу.

— Машина знов у ремонті, тож намагаюся заощаджувати, ношу обід із собою.

— Я не хочу з тобою розмовляти.

— А тут добрячий протяг, еге ж? — Банні давно звик до того, що люди не бажають говорити з ним. — Але, певно, річ у тім, що нема будинків, які б затуляли од вітру.

— Де сержантка Картрайт?

— Штатна переговориця зараз на весіллі своєї сестри. Їй щось переказати?

— Я хочу говорити з кимось іншим.

— Та гаразд! Боже, Рорі, а ти таки стрибунець — від одного полісмена до іншого... Вибач за каламбур.

Банні дістав із іншої кишені рацію й приклав до рота:

— Майор Том наземному контролю, відповідайте.

Рорі побачив, як унизу Грінго прикладає до губів свою рацію:

— Прийнято, майоре Том. Як справи нагорі?

— Якщо чесно, не найкраще, Грінго. Пан Койн видається вкрай наполегливим у своєму бажанні говорити з кимось іншим, — Банні відвів руку з рацією від рота й звернувся до Рорі. — Бажаєш натомість говорити з сержантом Спейном?

— З ким завгодно, крім тебе.

— Боляче це чути, Рорі. Може, через тебе я навіть укорочу собі віку й тоді точно вкраду всю твою славу, — Банні знову підніс рацію до губів. — Сержанте, він каже, що з більшим бажанням побалакав би з вами. Ви досі до всирачки боїтеся висоти?

— Побоююся, що так.

Банні поклав рацію біля себе та повернувся до розгортання бутербродів.

— Не хочу тебе засмучувати, але, мабуть, це відмова. Нічого особистого, загалом Грінго надзвичайний екстраверт — себто як на дублінця.

— Тобі доведеться нарешті сприймати мене серйозно.

— Не доведеться. Насправді якщо зараз стрибнеш, у мене буде тижнева відпустка через «емоційний стрес». Я ось думаю про Мальдіви чи, може, махну в Грецію. Не знаєш, там звичай розбивати тарілку після кожного вживання страви? Завжди кортіло спробувати.

— Ти покидьок без серця, Банні. Емоційний стрес у мене, а тобі аби іржати.

— Хочеш бутерброда?

— Фе.

— Упевнений? Він із сиром і варенням.

— Стопудово, я... стривай, який довбень взагалі їсти-ме сир із варенням?

— Ми за крок до нового сторіччя, Рорі, відкрий свою свідомість для нового досвіду. Я ось минулого тижня вперше скуштував коктейль. Не прямо з умислом, але все ж...

— Мені насрати на твої довбануті бутерброди та гейські напої, ясно?

— Ну-ну-ну, Рорі. Звідки така гомофобія? У нас курс на толерантність.

Банні приклав рацію до губів і забурмотів із натоптанним ротом:

— Сержанте Спейн, я зобов'язаний повідомити, що пан Койн використав гомофобну лайку, розмовляючи зі мною під час виконання мною службового обов'язку.

— Мені дуже прикро це чути, детективе МакГаррі. Прошу переказати, що я глибоко стурбований нетолерантністю в доборі слів пана Койна.

— Атож, — Банні відклав рацію, — Грінго просить, щоб ти припинив випендрюватися наче виродок.

— Чому б тоді тобі не піти до свого коханця й не лишити мене у спокої?

Банні саме жував, тому відповів не відразу. Рорі спостерігав, як він із перебільшеною старанністю пережовує і ковтає.

— Повідомлю тобі, що сержант Спейн перебуває в нещасливому шлюбі й залишатиметься в ньому ще принаймні кілька тижнів. А щодо мене — гм — я ще не зустрів тієї самої дівчини. Твоя Ашлін могла би підійти, якщо гарненько подумати.

— Дай спокій моїй дружині.

— Вдові. Ти хотів сказати «вдові». Хай там як, невдовзі вона нею стане. Але Ашлін не здається мені жінкою, яка довго залишатиметься сама. Вона з тих, хто, можна так сказати, трішки примхлив?

Рорі не відповів. Накочувалася хвиля запаморочення, в горлі відчувався смак жовчі.

— Ти вже спитав у нього? — запищала рація Банні.

— Якщо хочеш його спитати, може, піднімешся сюди, Грінго?

— Я внизу, детективе, бо комусь треба контролювати натовп, щоби смерть Рорі не потягнула за собою смерті витріщак чи — Боже збав — вуличного музиканта.

— Божечки, — відказав Банні. — Думаєш, у нас будуть проблеми, якщо підставимо однеєного любителя побренчати на траєкторію його польоту? Ці моторошні типи діють мені на нерви.

— Співчуваю, Банні, але не в нашій компетенції судити про мистецтво.

— Прикро.

До Рорі повернувся дар мовлення:

— Може, ви нарешті перестанете бухтіти як двоє старперів? Оце вже таки діє на нерви.

— Добре, — озвався Банні, — не бери до серця, Рорі. До речі, це той блюз кінця тисячоліття спричинив масовий суїцидний психоз?

— Про що ти?

— Грінго хоче, щоб я це дізнався в тебе. Якщо чесно, він на цьому грішки схиблений. Він бачив на одному з тих цифрових каналів, що кінець 1999-го може виявитися останніми днями світу, й тепер постійно тільки про це й торочить. Знаєш, оці прогнози, буцімто з настанням двотисячного зіб'ється літочислення... Каже, літаки з неба падатимуть. Послідовники культів скоюватимуть масові самогубства, каже, — Банні підвів погляд від своїх бутербродів, наче йому щось спало на думку. — Ти ж не намагаєшся встигнути перший, поки всі масово не кидаються з дахів, правда?

— Стули пельку.

— Ниньки ж бо ще тільки жовтень. Ти не любиш Різдва чи щось таке?

— Я в емоційному сум'ятті, а ти отак намагаєшся із цим упоратися?

Банні знизав плечима:

— Ну, мене такого не вчили. Замість лекції на тему стримування самогубців проводили семінар, присвячений гомофобії. Якийсь гівняний жартик міністра юстиції на вечірці чують більше людей, ніж потрібно — і ось ми всі вже змінюємо курс. Особисто я завжди чудово домовлявся із гомосексуалами. За статистикою, це дуже законослухняні хлопці й дівки.

Лін. Рація знову забурмотіла:

— То що він сказав?

— Вибач, Грінго, каже, що це ніяк не пов'язане з кінцем тисячоліття. Вочевидь хлопець емоційно спустошений.

— Ет, шкода.

Банні відклав рацію.

— Ти ж тільки ось два місяці тому намагався стрибнути з даху McDonald's вище вулицею, еге ж, Рорі? Після цього розумні торговці вулиці Графтон привчилися замикати двері на дах.

— Вони не мають права, — заперечив Рорі. — Це ж пожежні виходи... здоров'я та безпека... вони не...

Рорі замовкнув. Чотири пінти сміливості, які він викинув, давалися взнаки і в сечовому міхурі, й в череві — нудотою. Стравоходом пройшов спазм, і він відчув блювотний рефлекс.

— Ти в нормі, Рорі?

Перш ніж хлопець устиг відповісти, рот у нього роззявився й вивергнув міцне перетравлене блювотиння.

— Ісусе на верблюді, — спокійно мовив Банні. — Агов, там, унизу, стережіться!

Виверження Рорі за часом збіглося з поривом вітру, який відніс усе те на північ вулицею Графтон. Частині витріщак унизу не поталанило.

— Чорти б його...